

Jeta nuk është armike, por as mike s'është. Kështu dua ta startoj këtë shkrim modest. Në fund të fundit, jeta konceptohet ndryshe nga një fëmijë, ndryshe nga një student, nga një prind e sigurisht ndryshe nga një gjysh. Cili prej tyre ka të drejtë në atë që njihet si "koncept i jetës?"

"Një degë peme mjafton, ta bësh kalë më katër këmbë, ta shalosh, të rendësh rrugëve si kalorësi më i shpejtë..." Me këto vargje nga "Kali i drunjtë" shprehet bota e një fëmije, që në ngjarjet e tyre surreale shfaqin guximin e pafajshëm, mosgjykimin e çështjeve, ngjarjeve dhe ideve të përplasma me realitetin e mendjengushtëve. Për fëmijët mjafton një zemër dhe bukë e kripë siç thotë populli, pët t'u bërë miq të pandashëm me ta. Mjafton kaq dhe shëtit në mijëra prej udhëtimeve të tyre të pafund duke të servirur një botë të qetë e të paqte përballë lëmshit, që ti sheh çdo ditë.

Po studentët? Eh, këtu komplikohet pak çështja. Mes serive numerike, konvergjencës, if...else, metoksi-metanit, teorive të Aristotelit, portierit, trajnerit apo marketingut, cilën prej tyre të zgjedhin? Apo ndoshta t'i braktisësh të gjitha këto përkohësisht për të përjetuar një ndjenjë, ndoshta më të fuqishmen ndër të tjera, dashurinë? Jo! Ata kanë mjaftueshëm energji për t'i realizuar të gjitha këto. Jo më kot, historia na sjell shembuj se revolucionet më gjigande (rrëzimet e sistemeve më të egra politike, si p.sh. rasti i Shqipërisë nga sistemi komunist) në jetën njerëzore kanë ardhur nga studentët, nga idetë e tyre novatore dhe sigurisht nga kurajoja dhe dëshira e zjarrtë për të mbrojtur atë që duan.

"Në mundsh t'i mbushësh minutat aq të rënda me vepra që peshojnë, dije dhe mos ki asnjë dyshim, se e jotja do të jetë bota dhe burrë do të jesh biri im!" Kështu e këshillon Kipling djalin

e tij, fjalët me vlerën më magjike të një prindi drejtuar fëmijës. Edhe koncepti i jetës së një prindi është pikerisht fëmija i tij. "Në mundsh fitoret që ke korrur t'i flijosh, si në kumar me një lojë të vetme, të rrezikosh e prapë t'ia fillosh dhe humbjen kurrë mos ta zësh me gojë". Sigurisht, një prind nuk do kurrësi që ta shohë fëmijën e tij të mposhtur nga sfidat, por përkundrazi, gjithmonë duke u rrëzuar e duke u çuar përsëri për t'u përballur me diçka tjetër më të fortë se e para, ama edhe vetë më i fuqishëm.

Oh, por tani ç'mund të them për gjyshërit? Ata janë gjithmonë më të mençurit. Një këshillë prej tyre në çdo situatë e gjen kurdoherë. Aty të presin me ballin plot rrudha, me borën mbi flokë, me këshilla që mbase nuk i kupton për një çast, por më vonë qorton veten se pse, pse nuk veprova kështu e ashtu? Dhe të gjitha këto na vijnë nga dashuria e gjyshërve, se s'të mbajnë kot si mjaltë i mjaltit. Mos u mundoni t'i rinoni ata; t'i bëni me më pak rrudha, me një ngjyrë tjetër flokësh sepse i kanë paguar shtrenjt që të gjitha.

E ç'na mbeti ne miqtë e mi për të thënë tani mbi "konceptin e jetës?" Më besoni se jeta për të gjithë ne është të gjejmë lumturinë e saj, "romantikën e saj, vitet e mbushura plot vrull, dinamizëm, ëndrra dhe dëshira." Lumturinë e gjejmë tek ai kali i drunjtë, te karriera, profesioni, familja, nipërit apo mbesat . Thjesht mos i shpejtoni kohët.

ELGA AGASTRA